

פרשת ויגש

- "כל־הנפש הבאה" (מו,כו) - בקדמא והוא מלרע. ואינו לשון עבר, אלא לשון הווה. אבל "כל־הנפש לבית־יעקב הבאה מצרימה שבעים" (פסוק כז), הוא לשון עבר, לפיכך טעמו מלעיל - בבית, ועיין רש"י ז"ל.
- "ויֵאָסֶר יוֹסֵף מִרְכַבְתּוֹ" (מו,כט) - האלף בשוא לבדו ולא בחטף-סגול.
- "בִּארְצֵי רְעֻמֹסִים" (מז,יא) - בשני שואים הראשון נח והשני נע ועיין בראב"ע ותבין כיצד יכולה להשתנות המשמעות.
- "וּתְלֹה" (מז,יג) - מלעיל, ומפיק ההא מפני שהיא שורשית ולא תוספת ללשון נקבה, כמו "ויתבמה" (יט,טז). ודומה לו "נָגְהָה" שגם הוא מלעיל ומפיק הא.
- "הִבְּוּ מִקְנֵיכֶם" (מז,טז) - מלרע.

- "ואלה שמות בני־ישראל הבאים מצרימה" (מו,ח-כח) שמות פרטיים בד"כ יבואו מלרע לכן צריך לאמר ישראל, יעקב, ראובן, שמעון, לוי, גרשון, יהודה, דינה, אשר, לאה, רחל, יוסף, אסנת, וכו' בהארכת התנועה האחרונה, אולם ישנם שמות שבאים מלעיל וצריך בהם להאריך בתנועה שלפני האחרונה: לדוגמא: אֶהָד, צָחַר; פָּרָץ, סָרְדָּה, חֲבֵרָה, בְּכָר, יָצָר; זָרַח, שָׁרַח, גָּלַע, פּוֹטֵי פָרַע; אֶפְרָיִם, מִצְרָיִם. יש לשים לב לחלוקה לקבוצות (המופרדים כאן בנקודה-פסיק) שלכל קבוצה אופן ניקוד מסוים המכונה משקל והוא גם קובע אם המילה מלרע או כמו בדוגמאות אלו מלעיל.
- "אם־לא ירד אזויכם הקטן" (מד,כג) - הטית בחולם אבל "ילך זקנים קטן" (מד,כ) הטית בקמץ.
- "כי עבדך ערב את־הנער" (מד,לב) - הריש בפתח והוא פועל, לא בצירי שאז היה תואר.
- "על־צוארי בנימן־אזויו" (מה,יד) - ע"פ הרב אור-תורה והמנחת-שי היוד מועמדת. ושמעתי שהרב יוסף זליכה הורה לקוראו ללא העמדה ביוד ואולי מפני שהוא ספק בנוסחאות כפי שמביא המ"ש אין לנו לשנות ללא ראיה ברורה, ואולי יש מסורת ליהודי בבל לקוראו ללא העמדה ביוד וצע"ע.
- "ועינכם אל־תזוס" (מה,כ) - החית בחולם שהוא לשון נקבה - העין היא לא תחוס, ובשורוק הוא לזכר נוכח (אתה תחוס). ואגב כך נעיר שבהשכבה יש לאמר "המרחס הוא יחוס וכו'" - כשהחית בשורוק, לא בחולם.
- "וּפְרִץ וְזֵרֶזֶז" (מו,יב) - שני הווים בקמץ ולא בשוא.
- "ובני זבלון סרד ואלון" (מו,יד) - האלף בצירי לא בפתח. "ויזלאל" - בשני שואים. וכן "ויזזאל" (מו,כד), ואין לבטא את השוא השני כחיריק.
- "וערי וארודי ואראלי" (מו,טז) - הלמד רפה.
- "אזוי" (מו,כא) - האלף בצירי והחית כחיריק והוא מלרע. "וארד" - הואו בקמץ והריש בשוא.

